

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at den omhandlede støtte er uadskilleligt forbundet med betingelser, der strider mod de fællesskabsretlige bestemmelser om etableringsfriheden og dermed mod artikel 43 EF.

Det anføres herudover, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 253 EF, for så vidt som Kommissionen ikke har begrundet den anfægtede beslutning tilstrækkeligt, idet Kommissionen

- ikke har undersøgt og kontrolleret situationen på de berørte markeder, herunder navnlig den stilling, som henholdsvis de virksomheder, der er modtagere af støtten, henholdsvis deres konkurrenter indtager på disse markeder.
- heller ikke har taget i betragtning, at Austrian Airlines tidligere i betydeligt omfang har modtaget støtte, der er i strid med fællesskabsretten.

Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at Kommissionen har misbrugt sine skønsbeføjelser.

—————

Sag anlagt den 21. december 2009 — Rusal Armenal mod Rådet

(Sag T-512/09)

(2010/C 80/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Rusal Armenal ZAO (ved lawyer B. Evtimov)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets forordning (EF) nr. 925/2009 af 24. september 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved søgsmålet har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 925/2009 af 24. september 2009

om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina (herefter »den anfægtede forordning«) for så vidt som den vedrører sagsøgeren (EUT L 262, s. 1).

Sagsøgeren har fremsat de følgende fem anbringender til støtte for annullationspåstanden, det ene er baseret på en ulovlighedsindsigelse.

På baggrund af det første annullationsanbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen og Rådet tilsidesatte artikel 2, stk. 1-6, i grundforordningen ⁽¹⁾ og artikel 2.1 og 2.2 i aftalen om gennemførelse af artikel VI i GATT 1994 (herefter »antidumpingaftalen« eller »ADA«) ved at fastsætte sagsøgerens normal værdi på grundlag af data fra et tredje referenceland og derved nå til grundlæggende fejlagtige resultater om dumping og kumulation, skade og årsagssammenhæng vedrørende import fra Armenien. Ifølge sagsøgeren burde Rådet og Kommissionen have fastsat sagsøgerens normal værdi på grundlag af sagsøgerens egne armenske data og ikke i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a).

Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at Retten, med henblik på at efterprøve, om det første annullationsanbringende er begrundet, under den verserende sag i henhold til artikel 277 TEUF (tidligere artikel 241 EF) skal fastslå, at grundforordningens artikel 2, stk. 7, ikke kan finde anvendelse på sagsøgeren, for så vidt som artiklen er hjemmel for den referencelandsmetode, der anvendes til at fastslå sagsøgerens normal værdi i den anfægtede forordning. Sagsøgeren har fremført denne ulovlighedsindsigelse, idet sagsøgeren har gjort gældende, at den har ret til en domstolsprøvelse af anvendelsen af artikel 2, stk. 7, på sagsøgeren selv, og idet sagsøgeren har gjort gældende, at den blev påvirket af resultaterne vedrørende normal værdi i den anfægtede forordning, som har hjemmel i grundforordningens artikel 2, stk. 7. Sidstnævnte bør ifølge sagsøgeren erklæres for ikke at kunne finde anvendelse af den årsag, at dens anvendelse med hensyn til sagsøgeren tilsidesætter antidumpingaftalens bestemmelse 2.1 og 2.2, som EU havde til hensigt at gennemføre i EU-retten som multilaterale forpligtelser, og som udgør en del af de traktater, som EU er baseret på, og som i henhold til Domstolens faste praksis er bindende for Rådet og Kommissionen.

På baggrund af det andet annullationsanbringende har sagsøgeren anført, at selv om det antages, at institutionerne ikke tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 1-6, og antidumpingaftalen, tilsidesatte de grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og nægtede fejlagtigt ansøgeren status som virksomhed, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, samt foretog en række åbenbare fejlagtige skøn med hensyn til de faktiske omstændigheder i forbindelse med anvendelse af artikel 2, stk. 7, litra c).

På baggrund af det tredje annullationsanbringende har sagsøgeren gjort gældende, at institutionerne tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 4, og foretog et åbenbart fejlagtigt skøn ved at undlade at dekulere Armenien fra angivelig dumpingimport og i den forbindelse at undlade at tage det grundlæggende eftersyn af Armeniens produktionsvirksomhed mellem 2004 og 2006 og det pågældende armenske produkts kvalitetsproblemer i forbindelse med genlanceringen og omlægningen af fremstillingsprocesser i 2007 i betragtning i løbet af undersøgelsesperioden.

På baggrund af det fjerde annullationsanbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen med dens overvejelsesproces og dens begrundelse for at afvise sagsøgerens pristilsagn og samtidig acceptere et pristilsagn fra en brasiliansk eksportende producent under samme omstændigheder har tilsidesat det grundlæggende retsprincip om ligebehandling/forbud mod forskelsbehandling og foretaget åbenbare fejlagtige skøn.

På baggrund af det femte annullationsanbringende er det anført, at Kommissionen tilsidesatte EU-rettens grundlæggende princip om god forvaltningsskik og dermed tilsidesatte et centralt formkrav ved offentligt og direkte at henvise til sagsøgeren, til den pågældende igangværende antidumpingundersøgelse og angiveligt skabe en skævhed i opfattelsen hos de institutioner, der er ansvarlige for antidumpingundersøgelsen, i retning af at pålægge antidumpingtold på sagsøgerens eksport.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1).

Sag anlagt den 23. december 2009 — Ecoceane mod EMSA

(Sag T-518/09)

(2010/C 80/50)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Ecoceane (Paris, Frankrig) (ved avocat S. Spalter)

Sagsøgt: Det Europæiske Søfartssikkerhedsagentur (EMSA)

Sagsøgerens påstande

— Ecoceanes søgsmål antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede afgørelse af 28. oktober 2009, truffet af EMSA, om ikke at antage Ecoceanes bud annulleres.

— EMSA's afgørelse om tildelingen af kontrakt (2009/S 42-060271) samt undertegnelsen af kontrakten annulleres.

— EMSA tilpligtes at betale et beløb på 224 744 EUR til sagsøgeren Ecoceane i erstatning og renter.

— EMSA tilpligtes at betale et beløb på 25 000 EUR til sagsøgeren Ecoceane til dækning af de udenretlige omkostninger.

— EMSA tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har i denne sag nedlagt påstand om annullation af afgørelse af 28. oktober 2009, hvorved EMSA har afvist at antage sagsøgerens bud afgivet i forbindelse med udbudsprocedure for indgåelse af en offentlig tjenesteydelseskontrakt vedrørende skibe, som kan stå til rådighed for opsamling af olieudslip, af EMSA's afgørelse om at tildele kontrakten og af undertegnelsen af kontrakten. Sagsøgeren har endvidere nedlagt påstand om erstatning for de tab, som den anfægtede afgørelse har forvoldt.

Sagsøgeren har fremført fire anbringender til støtte for søgsmålet.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at EMSA ved ikke at meddele sagsøgeren de oplysninger, som denne havde anmodet om, dvs. rapporten om bedømmelsen af buddene, der indeholder oplysninger om afviklingen af proceduren, begrundelsen for ikke at antage sagsøgerens bud, bedømmelsen af buddene i henhold til procentsatserne i udbudsbetingelserne samt en angivelse af egenskaberne og fordelene ved det den valgte tilbudsgivers bud, har tilsidesat bestemmelserne i artikel 100, stk. 2, i finansforordning nr. 1605/2002/EF (¹), og bestemmelserne i artikel 149, stk. 3, i forordning nr. 2342/2002/EF (²) under manglende overholdelse af pligten til at begrunde afgørelsen om ikke at antage sagsøgerens bud i henhold til disse bestemmelser.

Sagsøgeren har for det andet anført, at de supplerende kriterier, som EMSA har indført i sine udbudsbetingelser, med henblik på en prøvelse og bedømmelsen af buddene, ikke er objektive og begrundede i betragtning af kontraktens formål. Valget af de supplerende kriterier, der er i overensstemmelse med en på forhånd fastlagt teknologi, gør det følgelig ikke muligt at sikre lige adgang for tilbudsgivere, som anvender en ny fremgangsmåde, og udgør en tilsidesættelse af det fællesskabsretlige ligebehandlingsprincip, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om gennemsigtighed i artikel 89, stk. 1, i finansforordning nr. 1605/2002/EF.